

FERNICA

ANUL X Nr. 43

G. BANETTI
N. D. ȚĂRANU

1914

— Hai Ionel acasă de te culcă... Nici în vacanță nu te odihnești?
— Imposibil să mă odihnesc, dragă Putereo: nu vezi că mi-a pierit somnul?

BISERICA PRINȚULUI

Un cucernic creștin, care spune că de 20 de ani frecventează biserica Domnița Bălașa din București, se plânge printr'un ziar că Direcția Epitropiei Așezămintelor Brâncovenești a găsit cu cale ca să sechestreze patrusprezece din stranele din dreapta sfântului locaș, izolându-le de restul bisericii printr'un cordon gros învelit cu pluș.

Aceste 14 strane, rezervate nu știm pentru cari simandicoase persoane, rămân aproape întodeauna goale. Bătrânii credincioși cari, istoviți de puteri, nu sunt în stare să stea nemișcați în picioare timp de aproape două ceasuri cât durează serviciul Leturghiei, sunt nevoiți adesea să renunțe a mai asculta slujba dumnezeiască. Într-o Duminică, când biserica era tixită, un domn Teodorescu, funcționar la Camera, simțindu-se obosit, a îndrăznit să treacă pe sub cordonul de pluș și să ocupe un loc într'una din strănile goale. Bietul om, precum se spune, îi venise ameteală, și căutase un refugiu pe acea bancă. Dar n'a avut noroc: peste câteva clipe, vigilentul paznic al celor patrusprezece străni, goale, l-a dat afară din ordinul d-lui Grecianu, directorul Așezămintelor Brâncovenești. Toată lumea care se afla în biserică a rămas profund scandalizată de această brutalitate.

Dar noi grăim către pravoslavnicii revoltați de ceea ce-au văzut la Domnița Bălașa:

— O, frați creștini, potoliți-vă! Oare n'ați priceput voi că acele 14 străni sunt destinate pentru cinstite fețe ciocoiești, iar nu pentru voi moșicimea? Nu știți oare că prim efor al Așezămintelor Brâncovenești este Măria Sa Prințul Găgăuță? Ori, se știe că el e pentru păstrarea actualelor trei colegii, și vedem acum că vrea să le introducă și în biserică. Onoare lui, asta înseamnă că e consecvent în principiile anti-pașoptiste.

Dar, veți obiecta, de ce rămân goale cele 14 străni rezervate protipendadei? Vă vom răspunde: pentru că lumea din care face parte Prințul Găgăuță nu i așa de înapoiată în cultură ca voi țopărlanii ca să se ducă s'asculte evangheliile citite de vrednicul vostru preot, ci ea preferă «les chansons rosses» ale «santezei» Nita-Jo, de la ale căreia exhibițiuni e nelipsit tot publicul «select» al cărui pomelnic îl publică zilnic în «L'Indépendance» imitatorii răposatului Claymoor.

Voi, drept credincioși creștini ai plebei, consolați-vă cu speranța că, în ziua judecătoarei viitoare, cum grăiește ciaslovul sfânt, «cei din urmă vor fi cei dintâi», așa că voi, cari vă chinuți în inghesuială și'n zăduf, stînd ore ntregi smirna, lângă pragul bisericei, veți tolăni odată ș'odată boierește pe canapelele Raiului, pe perne umplute cu fulgi de aripi îngerești, pe când creștinii ortodocși ai Prințului Găgăuță vor privi cu jînd la voi, ei fiind instalați, cu strălucitele lor contrafețe boierești, pe niște fotolii umplute cu puf de... coarne de Aghiută, Scarasoski și alți Ducă-se-pe-pustii!

Până atunci, însă, resemnați-vă, oițe

LA BANCHETUL CONGRESULUI LIGEI

*La banchetul Ligei, u'asteptați, firește,
Ca eu, ce-am pîonosul de vesel poet,
Să vă spun o snoavă care'nveselește:
Căci risul „dessert” e la orice banchet.*

*Nu!... nu pot... În mine, simț că astăzi strigă,
Se frământă, plânge, fratele meu rob!...
Și'n veștmânt de cioclu negru viu la Ligă:
Hainele paiaței sunt la garderob...*

*În această clipă, voioșiea'mi toată
Mi-o'ntunecă norul unei amintiri:
Horia, și Cloșca, și Crișan, pe roată
Parcă'i văd aueva... Sfinți, sublimi martiri!*

*Înlucirea'mi crudă 'mi-arată Calvarul
Unui neam ce'ndură sălbatice sorți...
Cum să beau deci vesel?... Smerit, vărs pașarul,
Întru pomenirea vitejilor morți!*

*Și dacă în cupa'mi, care-acum e goală,
O să curgă plînsul neamului meu trist, —
Îl voi bea'n nădejdea că din gropi se scoală,
Odată ș'odată, toți ce-au plîns, — ca Christ!*

George Ranetti

rătăcite, și nu mai cârțiți în potriya Direcției Așezămintelor Brâncovenești. Ea face lucrurile cum trebuie. Domnița Bălașa nu este o biserică de colegiul al treilea pentru țopărlanii ca voi. Ea este o biserică «hailaif»!

Ba noi chiar ne mirăm că numai 14 strane din templul acesta au fost interzise creștinilor mitocani. Numai 14 strane? E de 14 ori străni!

Sperăm că în curînd Alțeta Sa Prințul Găgăuță va lua măsurile cuvenite ca biserica Domnița Bălașa să devie într'adevăr un local «comiflô»:

Să se înființeze în această biserică loji, staluri și galerii; și să se officieze slujba divină în franțuzește!

Gheorghe Biciușcă

„FURNICA“

Directori: G. RANETI, N. D. ȚĂRANU
Abonamentul 10 lei pe an; 5 lei pe șase
luni, plătit înainte.

Adresa: Revista „FURNICA” — București

NEBUNUL MAI CUMINTE CA TOȚI

Toți pleacă azi la băi,
La mare, 'n munți, în văi...
Cât sunt de nătărăi!...
(Impertinentei Muze
Îi rog vorba'i s'o scuze.)
La băi este, se știe,
Traiū monoton și jaf.
Deci eu, — deși zevzec
Poet, — la băi nu plec!
Eu'n București petrec
La Cinematograf
La «Clasic» mult mai bine,
Vă jur, ca orișicine!

Trubadur.

DIN SPIRITUL ALTORA

— Adaptări —

Când va triumfa feminismul.

Există femei excepționale cari zilnic își măresc pretențiile, cerând emanciparea completă. «Să fim egale omului!» — e strigătul lor de război. Lucru greu. Cum poate fi femeia egală omului, dacă însuși oamenii nu sunt egali între ei?

Preocuparea lor e «propaganda» prin viu grai și exemple. De pildă:

— Nevastă, azi toată ziua n'ai dat pe acasă. Unde ai fost?

— Păi să vezi, bărbate:

«De dimineață m'am dus de am încercat rochia la croitor. La ora nouă fix trebuia să fiu la sediul societății noastre ca să țin o conferință despre «Drepturile femeilor». Știi, a fost publicat și în ziare. La amiază am pornit-o spre cismar ca să ntreb dacă pantofii îmi sunt gata. Am eșit d'acolo și m'am întâlnit cu Popeaschina care m'a invitat la ea la masă ca să mi citească o nuvelă, scrisă de ea, contra tiraniei bărbatilor. La orele două m'am întors din nou la societate, la ordinea zilei fiind «demisia comitetului» și alegerea altuia în locul lui. La orele patru ne-am dus în corpore să admirăm superbul film *O grandioasă manifestatie a sufragetelor din Londra*. Seara, când m'am întors acasă, am găsit la poartă o droaie de copilași cari se jucau. M'am oprit să mă uit și eu la ei. Erau așa drăguți! Unul, mai ales, frumos... frumos de pica! Nu m'am putut reține, m'am repezit și l'am pupat pe amândoi obrăjorii.

— Ce vârstă avea?
 — Cam de vre-o cinci ani, cu părul blond...
 — Și creț?
 — Da.
 — Ochii albaștri, gura mică?
 — Exact.
 — Îmbrăcat în haine albe de marină și cu picioarele goale în sandale?
 — Întocmai. Foarte frumos copil!
 Al cui o fi?
 — Al nostru... e chiar copilul nostru, nevastă!

*

Boală la modă.

— Felicitările mele!
 — Pentru ce?
 — Am auzit că te'nsori.
 — A, da... M'am și însurat: Duminica trecută am avut nunta.
 — Depe cum văd, te-ai și plictisit!
 — Încă nu; dar nevastă-mea...
 — E urită?
 — Din contră: tânără, frumoasă și bogată. Are însă un defect: nu știe să cânte la pian.
 — Și tu numești asta defect?!
 — Firește. Nu știe să cânte la pian; și cu toate acestea cântă într'una!

*

La modistă.

Prăvălie modestă pe str. Smârdan.

Domnișoarele-vânzătoare, obosite, stau rezemate cu șealele de teșchele ca niște manechine cari așteaptă să fie transportate... în al noulea cer. Aproape de ușe, ca să vadă mai bine, un domn și o doamnă examinează un «stoc» de pălării, în același timp toc-mindu-se din preț.

Domnul bagă mâna'n buzunar... ră-mâne lemn.

— Ce ai, bărbate?
 — Mi-am uitat portofelul acasă.
 Domnișoara-vânzătoare care-i servea, intervine amabil:
 — Nu face nimic, domnule: vă trimetem pălăria printr'o fată și o plătiți la domiciliu.

— Auzi, bărbate?...
 Figura doamnei se luminează brusc îmbujorându-se ca un lampion aprins — continuă:

— Fiindcă domnișoara ne creditează pentru câteva ore, de ce n'am profita și am lua trei pălării în loc de una?

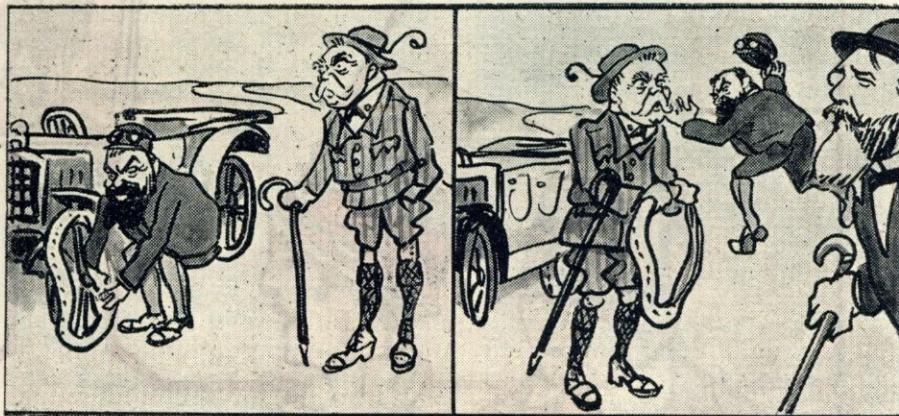
*

Bună ziua, nea Istrate...

În toți anii Vaxilescu petrece luna Iunie la țară, în intimitatea naturii. Să nu credeți că se duce acolo ca să făurească versuri rustice: prin excepție, Vaxilescu e unul din puținii români cari nu s'au născut poezi; stă la țară fiindcă stă pe degeaba la unchiu-său, mare moșier.

In excursie pe valea Prahovei

— Bunele intenții sunt adesea greșit înțelese —

— Banditule dragă, ce'ți s'a întâmplat?
 — Nu vezi, monșer nebunule: 'mi s'a desumflat cauciucul.
 — Stăi că te-ajut eu...

— Calimachi, umflă'l!...

Desen de A. Murnu

Convocarea Constituantei aducând la ordinea zilei *Exproprierea*, care negreșit va fi urmată la toamnă de improprietărea sătenilor nevoiași, Vaxilescu profită de ocazie ca să facă o anchetă asupra felului cum țaranul român înțelege menirea lui pe viitor.

Ancheta a început o c'un copil (copiii fiind ființe nevinovate, nu știu să mintă).

— Cum te cheamă? — îl mângâie Vaxilescu cu palma pe frunte.

— Ca pe tata, — răspunde micuțul privindu-l șiret.

— Pe tată-tău cum îl cheamă?

— Ca pe mine.

Vaxilescu nu se dă bătut:

— Mi se pare că nu ne înțelegem! Să presupunem că tată-tău e în fundul curței și tu la poartă. Să presupunem că tată-tău are nevoie de tine că să'l ajuți la ceva. Cum te cheamă?

— Fluierând.

Vaxilescu, se zice, a renunțat cu desăvârșire la «studiul» proiectat.

*

Scăpat de la moarte prin moarte.

— D-le Georgescu, adevărat că nu vrei să te'nsori?

— Foarte adevărat, madam Ionescu.

— Urăști așa de mult femeile?

— Din contră. Cauza că nu mă'nsor, e tot o femeie: răposata nevastă-mea.

— Eu cred că dacă ai vrea, ai găsi una cel puțin la fel.

— Imposibil, madam Ionescu. Închipuește-ți că acum doi ani, când nevastă-mea erea în agonie, m'a pus să jur pe patul ei de moarte că n'am să mai mă'nsor niciodată.

— Și dumneata ai jurat?!

— Trebuea, madam Ionescu: mi-erea teamă că n'o să moară!

Nicollo Mascalconi

GUSTAȚI
BEREA AZUGA
 ESTE CEA MAI DELICIOASA

„PANTERA”

• ESTE CEA MAI RENUMITĂ MARCĂ ÎN
 ÎNCĂLȚĂMINTE STRĂINĂ

PENTRU FORME MODERNE, CONFORTUL SOLIDITATE ȘI ELEGANȚĂ

DE VÂNZARE LA MAGAZINELE PRINCIPALE DIN ȚARA

Reprezentant: MAX KRAINIK, București.

Berson

TOCURI DE
 CAUCIUC
 sunt cele mai
 bune

ÎNAINTE DE A PLECA LA BĂI — CONSULT MEDICAL

— Domnule doctor, fata mea nu știu ce are... simte așa ca o stăbiciune generală. Ce-i recomanți?

— Pe domnul sublocotenent Popescu!

Desen de F. Șirato

BRĂȘOAVE

Așteptînd să avem teatre la sate, idee preconizată de răposatul Kallinderu și moștenită de d. G. Diamandy, avurăm Teatrul Antic, din inițiativa doamnei Brăneanu-Achaume. S'a reprezentat în *Arenele Romane* din parcul Filaret *Semiramida* piesă de Sâr Pelladan.

Cu tot talentul artiștilor interpreți, se pare că spectacolul a fost cam «Achaumant», cum ar spune un francez în dialectul Auvergnat. Publicul nu putea vedea nici auzi pe actori; iar la un moment dat cîțiva jandarmi pedestri de-ai noștri de la București, printr'un avînt războinic neoportun, se amestecară printre figuranții cari forma armata Faraonului (Aristide Demetriade), încît acesta, cu toată delicatețea ce l caracteriză, a fost nevoit să uite că i egiptean și le-a tras pe românește o foarte cazonă injurătură. De asemenea, fără să fi avut niciun rol în piesa lui Pelladan, publicul a avut ocazia să contemple din cînd în cînd silueta solemnă a d-lui Georgescu, intententul Parcului de la Filaret, aruncînd tabietliu și senin fumuri dintr'o țigare de damă în nasul majestoasei Semiramide. Dacă mai adăogăm că, în tot cursul acestei reprezentări antice, tiradele artiștilor erau întrerupte necontenit de modernele orăcăituri polifone ale sirenelor automobilelor ce staționa în preajma Arenelor și de sgomotul conversației șoferilor și birjarilor, veți înțelege farmecul pitoresc al unui spectacol jucat sub cerul liber.

Singură doamna Brăneanu-Achaume nu a avut motiv să se plîngă: succesul material al Teatrului Antic a fost considerabil, pentru că o parte a publicului nostru pare a fi ajuns la acel paroxism de civilizație vecină cu decadența, cînd oamenii ultra-rafinați sunt vecinic în căutare de senzații nouă. Cere'i acestei «elite a societății» bucu-reștene sprijinul pentru o întreprindere artistică serioasă, națională, folositoare, nu l vei căpăta. Dar inventează ceva original, excentric, exotic, bunăoară, un teatru în care spectatori să vie deghizați în femei, damele în costume bărbătești și cu mustați și bărbă false, iar actorii să joace piesa la cîteva sute de metri deasupra scenei ca pasageri în aeroplane conduse de Capșa ori de Popovici — născocoște un asemenea teatru «futurist», și îndată d. Duca, ministrul instrucției, îți va acorda o generoasă subvențiune, cel puțin un membru al Dinastiei Regale va onora cu prezența sa această abracadabrantă reprezentație, toba cea mare a reclamei gazetărești va bate frenetic, iar doamnele din lumea mare își vor comanda rochi speciale pentru a azista la «premieră».

Țară primitoare de reforme, țară ospitalieră, zicem noi. Hübsch ar fi zis altfel.

Vecinic, vara, lumea se miră, ca de un fenomen ivit pentru întâia dată, că termometrul se urcă, se urcă mereu.

Adică, zău cînd noi toți, ca să scă-

păm de căldură, obicinuim să ne urcăm zilnic pe culmile cele mai înalte ale Carpaților, de ce nu i-ar fi permis și domnului Termometru ca, în loc să stea liniștit cu mercurul pe scaun în asfixiantul lui geamlăc, să înceapă și el să se urce, să se urce, mereu, doar-doar că va izbuti să iasă afară la un aer mai respirabil și răcoros?...

Poetul Victor Eftimiu a publicat un volum de cugetări în proză sub titlul de «Vorbe... vorbe... vorbe...»

Iată o mostră:

La o anumită vîrstă spunem: Mă las de poezie... sau «mă las de femeie»... și nu băgam de seamă că poezia și femeia ne lasă pe noi.

Orî în «Poezii, epigrame și cugetări în proză», volum scris de d. A. C. Cuza acum vreo 30 de ani, pe cînd talentul Eftimiu nu era încă născut, citim:

'M-am lăsat de poezie,
Spui la lume nencetat;
Lumea spune că de tine
Poezia s'a lăsat!

Daravera e clară. Afară numai dacă nu s'o repezi și de data aceasta domnul Socor de la Iași să ne demonstreze că tot d. A. C. Cuza l-a plagiat pe d. Eftimiu...

Nenea Matakă Pisălog, cunoscutul fruntaș conservator din culoarea «bliomaren» din Capitală, a plecat cu coana Frosa, consoarta dumnealui în vilegiatură în streinătate, la Brașov.

Ajuns la Predeal, nea Matakă constată cu regret și cu un «pașteale măsî» că i dispăruse geamantanul. Tocmai atunci, conductorul veni să i spuie:

— Poftiți domnule să vă vizați pașaportul și să vi se revizuiască bagajele.

— Dar, nu mai am niciun bagaj! exclamă bietul pasager.

— Totuși, trebuie să vă prezentați la șeful vamei.

— 'Mi s'a evaporat un geamantan, domnule!

— Rugați pe șeful de tren să cerceteze.

— Mi l'a furat, domnule!

— Adresați-vă șefului gărei, ca să intervieve pe lingă șeful poliției, spre a ancheta... Dar acum poftiți la șeful vamei.

— Ia lasă l. Matakă, — interveni nervoasă Coana Frosa, trăgându l de pulpana jachetei, — nu vezi că te trimete de la Ana la Caiafa? Aci la Predeal sunt șefi mai mulți decît chiar în partidul nostru conservator!?!

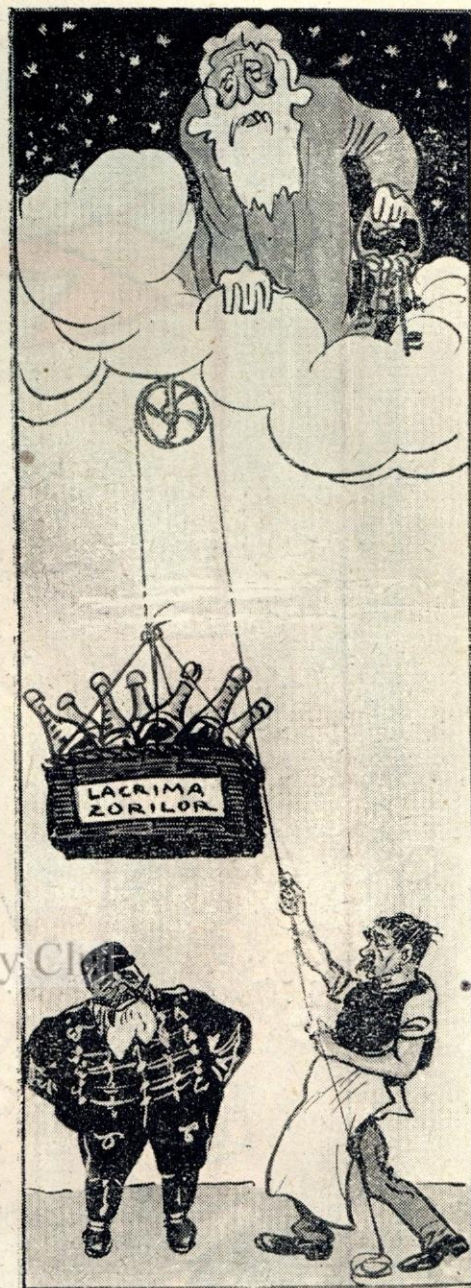
A apărut în București primul număr al revistei *Teatrul*, extrem de luxoasă publicație comparativ cu prețul ei care e numai de un leu.

Printre numeroasele ilustrații ce împodobesc paginile revistei *Teatrul*, notăm două portrete: divetta Florica Florescu care ține în brațe o maimuță mică și tenorul Leonard fotografiat împreună cu un câine mare.

Nu cumva amicul Maximilian are intenția să transforme compania lyrică de operete «Grigoriu» în menajerie?!

În cazul acesta urăm lui Maximilian,

Precum pe pămînt așa și în cer.

— Ce faci, nenorocitul? Unde cari atîta șampanie «Lacrima Zorilor»? Vrei să murim de țăfna tocmai acu, cînd au început căldurile?

— N'am ce să ți fac, coane Kneazule, e ordin de sus: la 29 Iunie e onomastica lui Sf. Petru, și vrea s'o facă lată!

Desen de A. Murnu

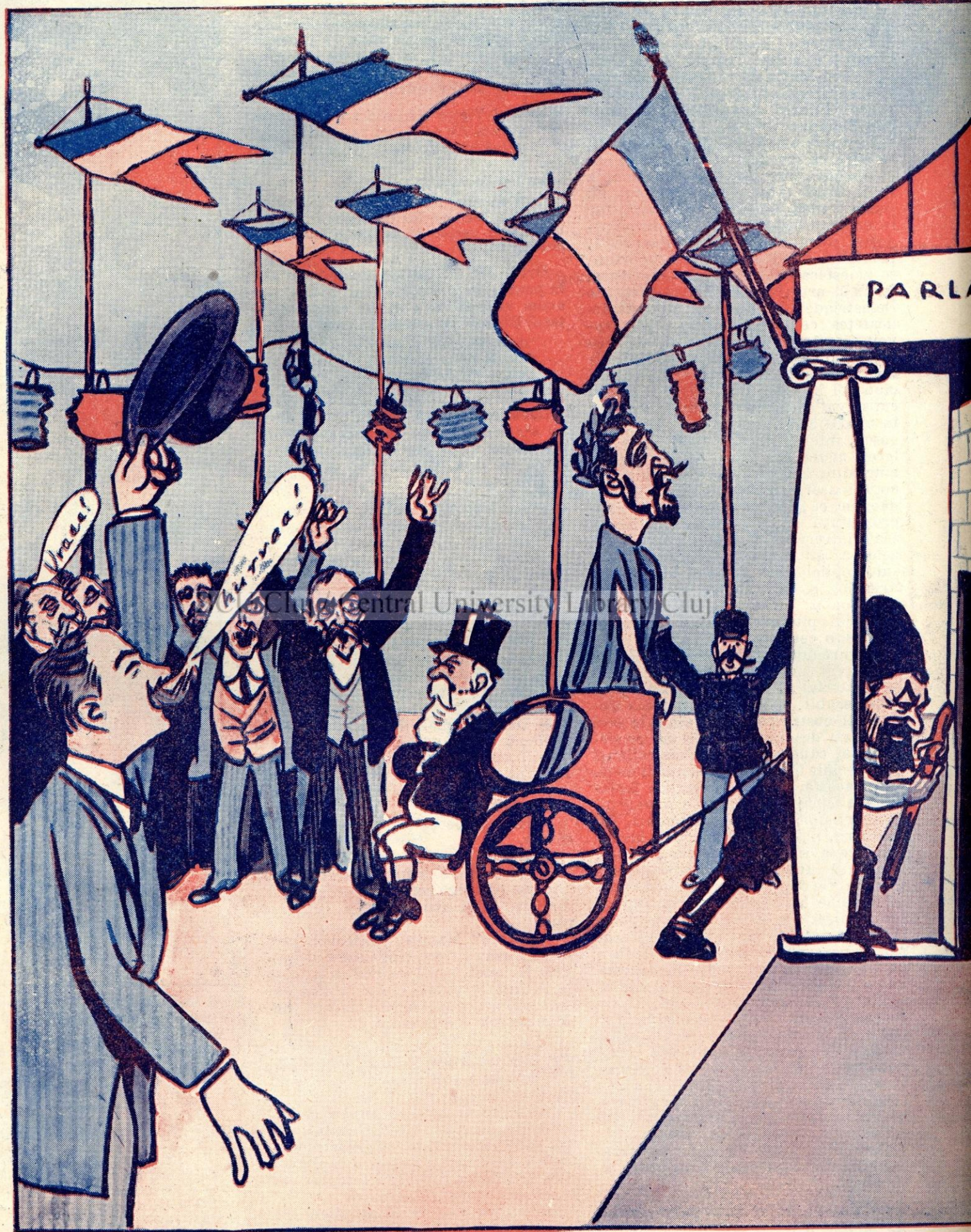
băiat mai practic care n'are slăbiciune pentru maimuțe și câini, îi urăm ca în numărul viitor al *Teatrului* să i vedem poza într'o cușcă de cel puțin una sută mi de lei... nouă!

Kiriak Napadarjan

ACORDUL TUTUROR PARTIDELOR

Tu votezi cu Ionel,
El e'nscris în Club la Take,
Eu merg cu conu Petrake...
Dar, și Eu, și Tu, și El,
Am făcut astăzi cartel,
Recomandînd tuturor:
Cremă, pudră, săpun «Flora»!

Vax Popiscum

Cum l-au băgat...

A CONSTITUANTEI

și

...cum l-au scos!

Sfârșitul anului electoral. — Impărțirea premiilor.

Ministrul de interne. — Ghiță Toroipan, premiul I-iu cu cunună pentru că a învățat... minte pe ciocoi, și a avut o bună purtare... la alegeri!

Desen de A. Murnu.

MIRCEABAD

Ce poate fi mai bun decât
Un duș de sprîț să-ți torni pe gît?
Leac tonic și răcoritor,
În pragul lunei lui Cuptor!
Ce e mai bun pentru stomac
Decît o cură de cognac?
Pentru rinichi, pentru ficat,
Remediul cel mai indicat
Este mișmașul cu Viehy:
Mai bun ca el ce poate fi?
Toți medicii deștepți, declară,
Și orice om inteligent,
Că azi Bodega Mircea 'n țară
E cel mai bun stabiliment,
E-o... stațiune balneară!

Doctorul Pilea'ă

(A nu se confunda cu excelen-
tul său confrate Dr. Pilescu
din Constanța.)

Bomboane Orientale

Parfumează admirabil gura și distruge
ori-ce miros urât
al gurii provenit
din tutun, dinți
stricați sau sto-
mac deranjat.
Cutia 60 bani
la Drogerii și
Farmacii. Obser-
vați cutia să fie
la fel cu clișeul
de aci.

RASOIR
DE SÛRETÊ

Auto Strop

BERE BRAGADIRU

FAVORITA
BĂUTORILOR
CUNOSCĂTORI

DOUA DOCUMENTE IMPORTANTE

Un prieten ne povestește următoarea
nostimadă a cărei autenticitate ne o ga-
rantează.

Cică d-nii Take Ionescu și Rosen-
thal după ce au pledat și-au câștigat
la Craiova procesul în care un samsar
cerea un comision de 80.000 de lei de
la un mare împrumut pe care l' mi
locise, întorcându-se spre București,
au pus la cale să se oprească în Pia-
tra-Olt spre a lua masa împreună cu
d. Codin Crăsnaru, membru la Curtea
de Apel, și alți amici. În acest scop
au înștiințat telegrafic pe antrepren-
orul birtului gării Piatra O.; iar d.
Crăsnaru a adus cu d-sa un mare șal-
lău pe care l-a dat bucătarului să l' gă-
tească.

Se vede că ospățul a fost foarte
voios; — mai ales că magistratul Cra-
iovean are reputația unui om foarte
mucalit specialist în istorisirii desnoave
picante, de oarece, la un moment

ȘTEFĂNESCU & BUNEA

BUCUREȘTI.—CALEA VICTORIEI, 113

PĂLĂRII, MANTALE IMPERMEABILE,
PARDESIURI și PALTOANE ENGLEZEȘTI
GHETE AMERICANE
CRAVATE, GALANTERIE, LINGERIE
ARTICOLE DE SPORT

Se primesc și comenzi
CROITORIE BĂRBĂTEASCĂ

SALON PENTRU RAS, TUNS ȘI PREZAT
ȘTEFAN CONSTANTINESCU
Calea Griviței, 131
Special în lucrări de păr. Se coafează dame.

dat comesenii au găsit cu cale să dea
următoarele două telegrame:

C. P.

București

Codin te-a adus aici. Fiert și preparat
cu maioneză ești delicios!

(Urmează semnăturile tuturor come-
senilor în frunte cu d. Take Ionescu)

Dr. Toma Ionescu,
profesor universitar.

București.

Codin adus Costică P. aici. Fiert și pre-
parat cu maioneză este delicios. I-am mul-
țumit telegrafic.

(Aceleași semnături)

Pentru lămurirea cititorilor trebuie
să spunem că d. Costică P., fost ma-
gistrat, fost prefect, partizan politic
al domnului Take Ionescu, este tach-
inat de prietenii săi cu o poreclă pu-
țin măgulitoare: anume i se zice că e
un... N. D.-Câmpina!

Jiu-Jitsu.

RĂVAȘUL UNUI CĂLĂTOR.

Cumetre,

Ferice de tine că stai la București și nu
voiajezi ca mine cu trenurile C. F. R.

Fiindcă uite ce am pățit:

Deunăzi, mă ure în tren la gara Beuca.
Era un singur vagon de clasa I-a. Intru,
și ce găsesc? Primul compartiment închis,
iar pe geam, deși gol, avea o tablă cu
inscripția «Cupeu de dame». În al doilea
compartiment, doi pasageri: unul dormea
pe o bancă și altul pe cealaltă. Atit de ar-
monios sforăiau, încît nu am îndrăznit
să-i deranjez. În ultimul compartiment
dormea lungită pe o canapea doamna...
directoare generală a serviciului sanitar
al trenului; vizavi, pe cele trei despărți-
turi ale celeilalte canapele, erau așezate
cutia cu sticlele și borcanele pentru de-
sinfectare, ghetete doamnei directoare (care
se descăltase din cauza căldurii) și mătura
și periile cu cari această stimabilă func-
ționară cheferistă curăța latrinele.

Astfel, cumetre dragă, într'un vagon de
clasa I în care se aflau numai doi pasageri,
eu, al treilea, nu am găsit loc.

Am trecut în clasa II-a. Primul com-
partiment închis (probabil era tot cupeu
de dame); în al doilea se afla un domn
gras (ocupînd două locuri) care admira
rochia fff. crăpată a unei pasagere fff. pa-
sageră, iar pe canapea din față un popă
care, prefăcîndu-se că doarme, trăgea cu
ochiul la fericita pereche. 'I-am lăsat în
pace, trecînd la al treilea compartiment,
care era tot închis; am zărit printr'un
colț al perdelei câteva bilete de tren în-
șirate pe o sfoară,—probabil era Cupeu
de serviciu.

Iată-mă în sfîrșit în ultimul vagon al
micului tren, în vagonul de clasa III-a.
Aici, noroc că găsiu un locșor lângă un
moșneag care, cu multă bunăvoință, și-a
ridicat dăsații ce l' pusese alături pe bancă,
căci dacă nemeream vr'un călător mai pu-
țin amabil, eram expus să'me duc să cer
ospitalitate mecanicului de pe locomotivă,
și zău nu prea'mi ar fi convenit pe ză-
duful ăsta să am ca tovarăș de voiaj...
cazanul mașinei care'mi nchipui că m'ar
fi înfierbîntat mai abtîr decît conia cu
crăpătură la rochie pe domnul cel gras
pomenit mai sus.

Of, C. F. R., of C. F. R.! D'asa călă-
torie de plăcere chiar pe vrășmașii mei
să'i... Keferească D-zeu!

Cumătrul Vică.

CĂLDURILE AU ÎNCEPUT

- Vai de mine, domnule berar, zici că vinzi numai zece butoaie pe zi?!... Știi că ai putea vinde cel puțin douăsprezece?
— Cum?
— Umplând halbele mai bine.

TOT VINĂTU LUI RADU, SIREACU!

La Călimănești sunt ape
Cari pot ca să te scape
Chiar de cea mai gravă boală,
Alinându-ți orice chinuri.
Da'n Călimănești sunt vinuri
Ce chiar din mormint te scoală!
Deci strig: — «Jos cu apele!»
«Trăiască agapele
«La birtul Iordake care
«Aci sucursală are!»

Bonvivant

UNA-ALTA

Note de drum.

Omul la drum, chiar fără să vrea,
duce o viață cu totul alta decât cea
obicinuită. Mahalagiul numește aceasta:
«Face pe ticălosu!» Boerul, delicat la
vorbă, zice: «Plec ca să mai schimb!»
Să «schimbe» ce?

— Aerul!

— Posibil. Maisigur, însă, schimbă..
bani — foarte mulți bani. În ziua de
azi voiajează fără bani numai ocazii
când sunt trimiși la penitenciare, și
cei cari posedă «frai» dela guvern.
Din când în când citești în ziare că
cutare individ a fost prins călătorind
fără bilet într-o cutie de sub vagon.
Calomnie! S'a virit acolo nu de eco-
nomie, ci pentru că numitul tren n'avea
vagon de dormit.

În voiaj, virtuțile, dacă ai, fug,
s'ascund în fundul geamantanului sau
cufărului, lăsând loc liber diferitelor
mici viții nebanuite, în agonie. Și
cresc aceste viții... cresc îngrozitor,
cu cât iușeala trenului în care călă-
torești e mai mare. Ca dovadă, hai să
ne suim într'un vagon de clasa III-a.

Tren de plăcere. E plin, înțesat cu
bucureșteni de ambe-sexe plecați să
petreacă șase ore la munte. Figuri
de oameni de ispravă. Fiecare macină
în el bucuria de a fi făcut invidioși
vecinii rămași la oraș ca să-i prăjească
soarele. Apropos de prăjeală:

Nu știu de unde — probabil că s'a
sosit la stația Chitila — în pragul va-
gonului apare un negustor ambulant,
având atârnat de brațul stâng un co-
șuleț cu toartă.

— Alune prăjite, zece d'un ban! —
anunță el cu voce tare.

Pasagerii tresar ca la apropierea
unui pericol neașteptat. Unul din ei
întreabă:

— Douăzeci d'un ban nu dai?

— Ba degeaba! — se supără alunarul.
Apoi, știind din practică că cu obrăz-
nicia e moartă negustoria, adaugă
îndulcindu-și glasul:

— Joci soț ori făr'dă?... Dacă câș-
tigi, ai ocazie să le iei de pomană.

Cel poftit acoperă alunele cu laba,
închide mâna.

— Soț ori făr'dă? — s'adresează el
negustorului, ridicând pumnul în sus.

— Soț.

Imediat proced la înmărmarea alu-
nelor, două câte două. Negustorul a
câștigat!

Jocul se'ncepe ca la un tripou clan-
destin, spre ziuă. Alunarul lasă unul
la pe altul, trece din bancă'n bancă,
jupindu-și mușterii. Bani curg, alu-
nele rămân intacte. Toți pierd.

O iscoadă de femeie, cu ochii cer-
cuiți vinăți și buzele văpsite roșii
aprinse, stă și se uită nepăsătoare.

— Dumneata nu joci? — o sfidează
negustorul.

Femeia ride, buzele i se sumete pe
dinții umezi de salivă, albi și mici ca
ai șoricelului.

— Joc — răspunde ea; dar să mă
lași să ghicesc eu.

— Bine.

Pasagerii păcăliți se strâng curioși
în jurul noilor adversari.

Negustorul înfige mâna în coșul cu
alune...

— Soț ori făr'dă? — întreabă el
femeia.

— Fără soț.

Urmează obicinuita numărătoare.
Alunarul a pierdut.

Jocul a continuat. Femeia și-a umplut
buzunarele cu alune, a câștigat într-
una, zicând: «Fără soț!»

Acum coșul e gol. Alături de el, ca
lângă un cadavru scump, stă trist
negustorul.

Unuia din călători, făcându-i-se milă,
caută să-l consoleze:

— O pățiți, vericule!... Cu femeile
te pui tu?!

— Mă rog — se desmeticește alunarul:
în viața mea n'am văzut așa noroc!
Auzi d-ta: să câștige într-una zicând
mereu: «Fără soț!»

— Foarte natural.

— Adicăte, să fiu eu atât de
pricăjit?

— Pricăjit n'oi fi; dar prost cu si-
guranță iești.

— Eu?!

— Că doar nu vorbesc cu dracu!
Trebuie cineva să fie tâmpit în halul
tău, ca să nu bagi de seamă că fe-
meia te luase la sigur.

— Pe mine?!

— Eu o cunosc bine: e din Bucu-
rești. Și dacă a câștigat într-una...

— A câștigat fiindcă a avut noroc.

— Ei așa! Te a ghicit mereu fiindcă
e femeie măritată și-acum călătorește
singură, fără bărbatul ei: «fără soț»!

Pasagerii cari le-au ascultat con-
versația, încep să ridă cu hohote,
când trenul se oprește.

— Titu! Cinci minute! — sbiară d-nul
șef călcând agale în lungul peronului.

Negustorul se dă jos: așteaptă ac-
celeratul de Vărciorova, cu care se
va întoarce'n Capitală ca să-și umple
coșul cu altă marfă, proaspătă.

PALMA

ARIPA PIETONULUI

O ILUZIE...

Cu Palma toc de cauciuc

Când pe jos ades mă duc,

Am iluzia că sbor

Ca un perfect aviator

Atât mă simt de ușor!...

Ciocolata

Zamfirescu

Cacao

Consult medical.

— D-le doctor, mă doare piciorul drept...

— Din cauza oboselei, amice.

— Atunci de ce nu mă doare și stângu?

— Fiindcă ai prostul obicei ca totdeauna să pleci de-acasă cu piciorul drept: așa că dreptul face o mișcare mai mult decât stângul!

*

Hahalerele

Gara de Nord — București. Dimineața.

Un domn, spumă de nădușală, se prezintă la «cassă» și spune:

— D-le casier, aș vrea să plec cu trenul de sease la Sinaia. Câte parale?

— Ce clasă?

— Clasa II a.

— Zece lei și optzeci.

— Așa scump!

— Din contră: trenul de sease fiind un tren de plăcere, plătiți numai dusul; întorsul e gratis.

— Nu cumva în momentul acesta aveți vreun tren de plăcere care se întoarce la Sinaia?

Nae Saltimbancu.

«ON REVIENT TOUJOURS...»

Cu binele te plictisești...

Eû, de «Mercur» din București

Când într-o zi m'am saturat,

Am divorțat,

Și la Constanța am plecat,

Ca să inec în valul Mării

Întreg amarul supărării.

Dar când văzuî c'aci «Mercur»

Subt cerul cald și de azur

Al unei mări ca de cerneală

Posed'o bună sucursală,

M'a apucat un aprig dor,

Și m'am întors mai iubitor,

Din nou la primul meu amor!

Coco

DICTIONARUL ACADEMIEI

Sau, ca subtitlu s-ar fi putut pune: Povestea cu cocoșul roșu.

Intr'o sedință de curând a Academiei, comisiunea însărcinată cu alcătuirea dicționarului, a dat citire unui raport prin care se aduce la cunoștința «Augustului protector și inițiator», cum și publicului, că din pricina morții a doi membri: I. Kalinderu și N. Quintescu, a evenimentelor din vara trecută și a unor dificultăți tipografice, dicționarul n'a putut să înainteze de cât până la cuvintele *grozăvatec-ho-*

leră. Era și fatal să se poticnească aici; și e de mirat cum de a trecut bietul dicționar de cuvântul *ciună*; și are să fie și mai de mirat dacă o scăpa teafăr de cuvintele *lingoare, tifos, vărsat*, etc.

Se vede că e un făcut ca toate pacostele și tantiemele să cadă numai pe capul românului. Dacă li s'ar fi întâmplat așa ceva lui Larousse, Brockhaus, Sachs ori Villate, fiți siguri că nici până azi nu ar fi isprăvit enciclopediile lor uriașe, pe care nule-ar putea duce în spinare nici cinci academicieni de ai noștri

Cel puțin dacă acești colecționari de cuvinte, acești *dompteurs* de mots, ne-ar da un lexicon ca să zicem așa, mai portativ, cu care să putem traduce cu succes în românește proza și versurile simbolistilor noștri. De unde naiba or fi scos de pildă cuvântul *grozăvatec*, care e mai puțin frequent în limba românească, ca o ploaie în deșertul Saharei? Și există o sumedenie de asemenea cuvinte, cari zac mumificate în dicționare groase și a căror tălmăcire justă nu o cunosc de cât academicienii. De altfel, toată lumea știe că cuvintele, ca și trăsăturile de piață, cu cât circulă mai mult, cu atât câștigă mai mult. Se zice că însuși Shakespeare n'a întrebuințat mai mult de 15.000 de cuvinte; deși limba englească posedă de vre-o două ori pe atâta. Dar să punem punct; căci nu e mai mare pacoste și plictiseală pe lumea aceasta, decât cearta pentru pricinile filologicești.

Dacă Augustul protector și inițiator ne-ar fi dat nouă însărcinarea și mai ales fondurile trebuincioase, noi am fi alcătuit un dicționar mult mai strașnic, pe care l'am fi numit Dicționarul amuzant. De pildă, la cuvântul *amor*, noi nu ne-am fi bătut capul să-i găsim etimologia sanscrită, genul, dieclinarea, sinonimul, antonimul, diminutivul și alte parascovenii dicționarești; ci i-am fi ales

cea mai bună definiție pe care i-a dat-o Pușkin: Amor este un substantiv care începe cu poezie și se sfârșește cu plapomă. Alegere: boală endemică care se vindecă cu cutaplasme de hîrtii de bancă. Cîste: un substantiv pentru foarte mulți indeclinabil. Bădărău: interjecție sinonimă cu: feriți-vă buzunarele! Metru: o măsură de lungime pentru dimensiunea d-lui Iorga, ori mâna d-lui Economu din Craiova; și o măsură de scurtime pentru inteligența d-lui Cuza. Și așa mai încolo.

Să nu ne alarmăm însă de pomană: dicționarul academiei n'o să aibă soarta Turnului Babel. Chiar dacă lucrările se vor potieni din nou la cuvântul *lingoare* sau *vărsat negru*, dicționarul tot are să înainteze, dat fiind că academicienii din comisie sunt *nemuritori*.

August Prostu.

TRASE DE PĂR

Doctorului N. Lupu deputat.

Erî, ce naiv și n'crezător,
Să umblî dup'o *chimeră*!
Azi, nu e mai folositor
Cu vîrf să'ți *umpli chimiru*!*)

Doctorului N. Lapteș, specialist
în bugetofagie.

Dacă ministrul Dreptăței
Te-ar cunoaște personal.
'Ti-ar schimba numele *Lapte* —
Și 'ți-ar zice... *Cașcaval*!

Hușan

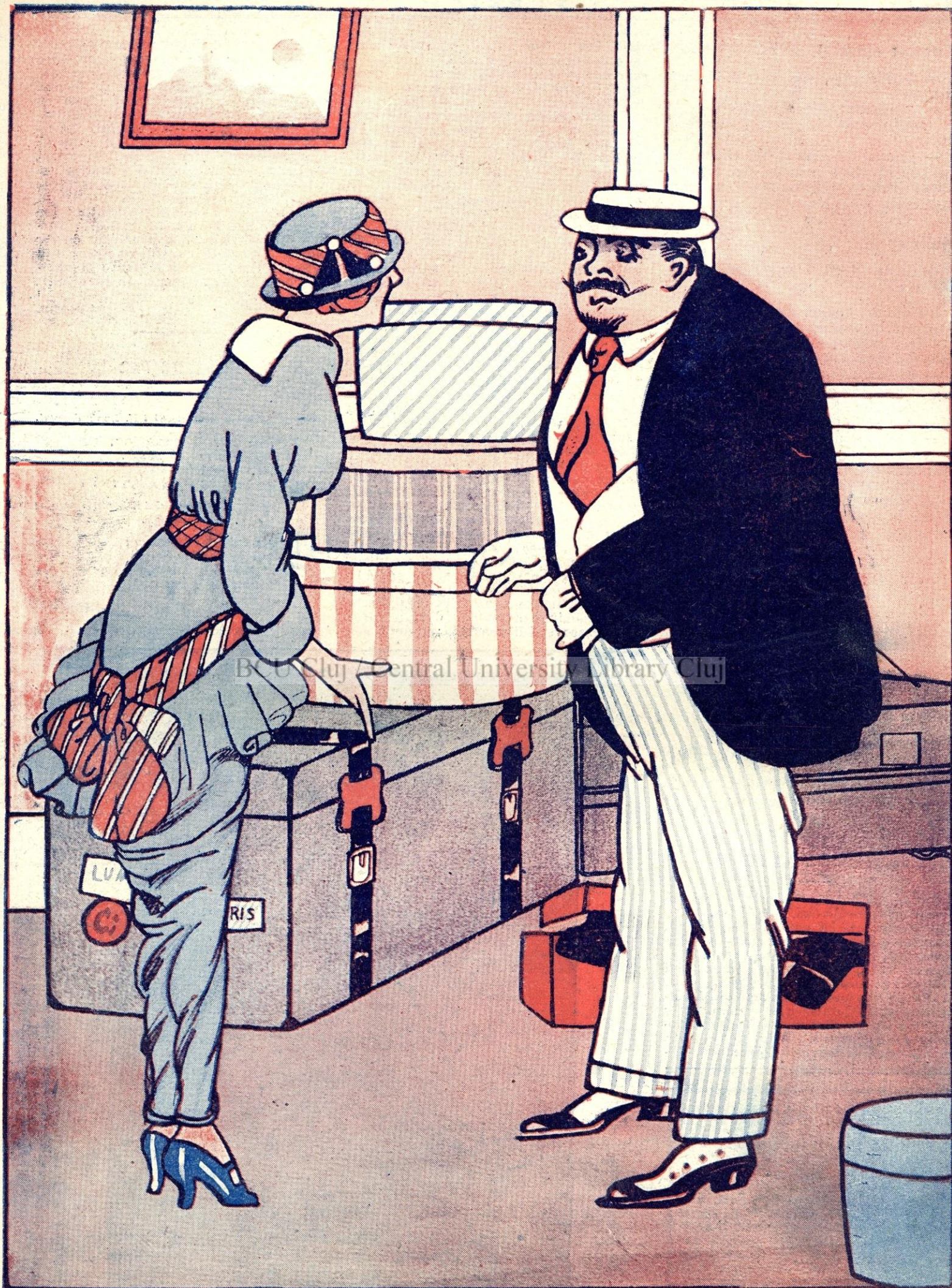
(*) Nu rimează, dar se potrivește. Nota. Redacției

Văpsea de păr RAPID

Garantat absolut nevătămătoare. Văpsește imediat părul cărunjit sau albit, în negru, brun, castaniu sau blond, într'un mod atât de perfect și de natural, în cât nu se cunoaște de loc că părul este văpsit. Întrebuințarea este simplă și mai ușoară ca la ori-ce altă văpsea de păr. **Lei 2,50** la Droguerii și Farmacii.

— Cum dragă, vrei să mă duci la băi numai cu cinci rochii?!... Dacă ți-a plăcut
să ai nevastă, s'o îmbraci!
— Și dumneata, dacă ți place să ai bărbat, să nu'l dezbraci!